

SEMANATORUL

ORGAN INVĂȚĂTORESC DIN CALIACRA

Director I. Nedelcu
Redactor: I. Lupu-Rișteu

Apare sub conducerea
unui comitet

Redacția și administrația
Școala primară Nr. 2 Bazargic

ABONAMENTUL
80 lei anual

DESLEGAREA

de Eug. Răducu

S'a așteptat de multă vreme o deslegare a crizei politice. Unii o așteptau de acum 4 ani.

Cei neînțelegători au așteptat schimbarea guvernului, să plece un partid și să vie altul, fiindcă așa-i rânduiala constituțională înțeleasă de cei interesați.

Cei cu grijă de rosturile de azi ca și de viitorul neamului așteptau altceva: Cui se va da obladulrea zilelor grele de astăzi pentru a se tămădui din năuntrul nației marasmul ce ne-a cuprins?!

Pe sub viziunea destinului se lămurește ca într'o apă cristalină făgașurile de trecere ale unei lumi care se duce și ale altei lumi care răsare în rosturi noi, dibuite de frământarea vremurilor. Popoare întregi, popoare mari, cu istorie glorioasă au pornit în valuri de foc și sânge spre alte orizonturi dinspre care așteaptă o viață meritată de vrednicile nației sau o alinare iluzorie în doctrina colectivităților satisfăcute.

Până la formarea unei majorități concepționale societatea depe glob s'a despărțit adânc și prăpăstios înspre dreapta și înspre stânga.

Dreapta are concepția totalitară în care gândește pentru toți numai cel predestinat; iar la stânga s'au despărțit toți cei ce doresc ca viața lor să fie organizată de un ales al lor, desemnat de voința tuturor.

Aceste concepții se războiesc înăuntrul neamurilor și între neamuri.

Peste neamul nostru de curând întregit doctrinele noi au sosit prea de vreme. Nici nu s'a așezat îndeajuns pe baza sa românească și răscolirile noilor forme de viață îl turbură consolidarea înainte de a se fi potolit și îndușmănrile rezultate din război.

În viața de liniște și de retrezire a virtuților de neam dezvoltate în ultima vreme se impunea o împăciuire a curentelor de opinie ca să se cultive unitatea așezării neamului adunat.

Dacă se deslega criza politică printr'o formulă de

dreapta s'ar fi ridicat nemulțumirile de ură dela stânga. Iar o formulă de stânga nu putea rezista la sguuirile valului vertiginos dela dreapta.

Mai rămânea o soluție de centru ca să bareze ca și până acum întâlnirea extremelor. Aceasta însă n'ar mai fi avut tihnă pentru necesitățile din timp ale țării. Extremele se ridicau în intensitate.

Factorul de echilibru în România întregită a recurs la o soluție de atenuare a rivalităților prin colaborarea acelora ce au isvorit din aceeași matcă.

Formula Mihalache-Vaida a stat sub această inspirație de împăciuire.

Soluția de reintregire liberală poartă iarăși pecetia împăciuirii.

Guvernul Tătărăscu, cu colaborarea electorală Vaida și cu pactul de guvernământ Iorga, poartă în viața de azi a țării o ramură de măslin—simbol de pacificare—pentru toți cetățenii ca și pentru curentele de opinie ce se svîrcolesc în România noastră ca și pe tot globul pământesc.

Deslegarea crizei s'a săvârșit din adâncă înțelegere a unei necesități de pace: Pace internă, pace în afară; pace peste tot, pace pentru toți!

Din înțelepciunea oamenilor mari

Intr'o convorbire cu d-na Campan, Napoleon Bonaparte făcu următoarea remarcă: „Vechile sisteme de educație par să nu aibă nici o valoare; ce ne trebuie spre a educa poporul cum se cuvine?”

„Mame”, răspuse d-na Campan. Împăratul fu uimit de acest răspuns. „Da” spuse el, „un întreg sistem de educație într'un singur cuvânt. Va fi sarcina d-voastră de a forma mame care să știe să-și educe copiii”.

Aime Martin

* * *

Stăpînirea de sine este adevărata libertate a individului.

Frederic Herbert

1 Decembrie

Toată suflarea românească sărbătorește a 19-a aniversare a unirii Ardealului cu România.

Ziua de 1 Decembrie ne amintește, în fiecare an, despre evenimentul însemnat dela 1 Decembrie 1918; eveniment care a însemnat în cartea de aur a neamului cea mai strălucită pagină de istorie națională.

Simbol al unirii tuturor românilor sub un singur sceptru, 1 Decembrie, a fost ziua menită să realizeze visul secular al moșilor și strămoșilor noștri. Ei dorm în cripte, mulțumiți, că urmașii au știut să le realizeze visul de aur.

Dar, 1 Decembrie mai simbolizează ceva. Sărbătorim în această zi nu numai unirea, dar și un legământ scump; că vom păstra cu demnitate hotarul întregit și-l vom lăsa, neștirbit, urmașilor.

„Nici o brazdă” să fie strigătul milioanei de români depăși întreg cuprinsul țării, astăzi, în ziua de 1 Decembrie. Da „Nici o brazdă” ca să audă și cei ce vor pământ și să știe că vom păstra jurământul și le vom da în loc de pământ, mormint.

Nici o palmă de pământ nu vă vom da, revizionistilor, pentru că pământul e al nostru după toate legile firești și istorice. L-ați stăpînit pe nedrept atîta timp; dar destinul care nu iartă nedreptatea ne-a repus în drepturile firești, pe moșia strămoșilor noștri.

Pământul e al nostru nu al vostru! N'ați auzit strigătul lui Decebal de sub ruinele Samisegetuzei? N'ați auzit gîlgîitul apelor ardelenesti, care v'au blestemat o mie de ani și v'au acuzat de nedreptate?? Ce mai vreți atunci?? Istoria și-a împlinit cursul fără nici o abatere, căci ea nu cunoaște decît o lege: dreptatea.

Să jurăm astăzi, în sfînta zi de 1 Decembrie, că vom ști să fim vrednici stăpînitori ai pământului lui Decebal cel viteaz și măreț și că vom ști să-l apărăm cu mîndrie cînd dușmanii hrăpăreși vor cere vr'o brazdă.

1 Decembrie.... du peste ani și veacuri aureola ta și arată tuturor vitejia străjerilor lui Decebal și Traian pe malul bătrînului Danubiu.

I. Lupu-Rișteu

Pentru Ministerul Educației Naționale

Odată cu publicarea examenului de înaintare la gradul al II-lea, ce se ține în sesiunea 1938, Ministerul Educației Naționale a propus pentru colocalizarea orală, lucrarea „Oameni aleși” a d-lui prof. I. Simionescu, vol. I și II.

Nici că se putea o alegere mai fericită, deoarece, în această lucrare credința se împletește cu vorba, cu arta, poezia, filosofia, călătoria, știința, industria, armata, etc. și comisiunile examinatorie vor avea cîmp larg pentru chestionarea orală a candidaților.

Ministerul s'a mulțumit numai să anunțe lucrarea, fără să precizeze cum trebuie studiată și interpretată.

Iată pentru ce trebuie lămurită această chestiune:

Lucrarea „Oameni aleși” e împărțită în două volume: în primul volum autorul redă biografiile oamenilor aleși străini; iar în cel d'aldouilea pe ale oamenilor aleși dela noi. Ambele volume cuprînd, în total, 80 de oameni aleși.

Dacă ar fi să ne rezumăm numai la cele ce ne-a pus la înde-

mină d. Simionescu în cuprinsul celor 2 volume, ar însemna să cunoaștem numai biografiile, comentarii sumare și enumerări de numiri și opere. Dar ca să înțelegem pe deplin oamenii aleși pe care ni-i amintește autorul în lucrarea sa, trebuie să le studiem operele. E posibil însă, ca un candidat la examenul de gr. II să studieze, în timp de un an, toate operele oamenilor din lucrarea de mai sus. Cîți dintre candidați vor putea îndeplini această cerință?

Pentru ca să fii stăpîn pe lucrarea întreagă îți trebuie o bibliotecă vastă, pe care nu poți s'o realizezi, într'un an, cu salariul de 2600 lei lunar.

Dar, s'ar putea spune că aproape toți învățătorii cunosc viața și opera multora dintre oamenii aleși din lucrarea d-lui Simionescu, pentru că, pe cei mai mulți i-au studiat în școala normală și acum trebuie numai să revină asupra lor??

Pe lângă faptul că aproape jumătate dintre oamenii aleși din lucrarea d-lui Simionescu nu au fost studiați în școala normală, se

(urmare în pag. 2.)

Pentru Ministerul Educației Naționale

(Continuare din pag. 1-a)

mai adăogă constatarea că în mediul rural cunoștințele se pierd repede, mai ales că mulți dintre candidați se prezintă la gradul II după 7 pînă la 12 ani de învățămînt, cînd, oricîtă putere de reținere ar avea memoria cuiva, e imposibil să nu aibă nevoie de reîmprospătare. Așa dar, învățătorii trebuie să studieze în întregime viața și opera fiecărui om ales, chiar dacă l-au întilnit și în școala normală. Vor putea ei să facă acest lucru, în timp de un an, cu salarii sărace și cu atîtea și atîtea preocupări pe cap ?? Imposibil. Atunci de ce Ministerul a dat să se studieze ambele volume ? Și mai ales, de ce nu a precizat cum trebuie interpretată lucrarea ?

Din felul cum s'a dat comunicatul reiese că trebuie să se cunoască numai ce face este în carte. Prin această mecanizare stearpă, candidații trebuie să rețină o mulțime de date și biografii, fără să cunoască și opere, pentru că nu va fi posibil acest lucru.

Era bine dacă Ministerul specifica, în legătură cu interpretarea lucrării, ca fiecare candidat să-și aleagă cite unul sau doi dintre oamenii aleși străini cit și dintre români, pe care să-l cunoască bine, atît în privința biografiei cit și a operei. Restul lucrării să fie cunoscut în linii generale.

Dacă nu mă'nșel lucrarea „Oameni aleși” a mai fost dată de interpretat într'un an, la examenul de gr. II, dar numai un volum. Atunci, Ministerul a precizat că fiecare candidat e liber să studieze în aprofundime unul sau doi oameni aleși.

Ținînd seamă că examenul de gr. II nu mai este un examen de buche, credem că este cu mult mai bine să se procedeze cum am arătat mai sus.

Pentru lămurirea candidaților este necesar ca Ministerul să vină cu precizări, pentru a se ști cum trebuie interpretată lucrarea.

Acest lucru trebuie făcut pînă'n ajunul examenului.

G. BREAZUL

CARTEA DE MUZICA

PENTRU COPII

Abecedarele și mai toate manualele didactice pentru învățămîntul primar se află astăzi într'un progres pedagogic și tehnic grafic, care poate rivaliza cu cele mai înaintate din țările de mare și veche cultură. Cerințele educative impun azi în școala primară românească, un rol proeminent printre celelalte obiecte de studiu.

De altfel, **noile programe analitice pentru școlile de copii mici, primare și supraprimare, dovedesc în ce largă măsură se atribuie muzicii valoare educativă și ce imp. esonant accent capătă puterea ei de transformare și formare a sufletului copilului român.**

Punerea în aplicare a acestor excelente principii programatice reclamă însă nu numai un zelos și entusiast învățator, ci și manualul de muzică pe care trebuie să l aibă copilul la îndemână. Vom obține rezultatele educative și formative năzuite de pedagogia contemporană și programele menționate, în măsura în care vom isbuti să realizăm manualul de muzică propriu **pentru puiul de român.** Întocmirea defectuoasă și nepedagogică a manualelor di'nainte vreme, a contribuit, în bună parte, la rezultatele nesatisfăcătoare care se pot constata azi, cum și la scăderea interesului pentru rolul educativ al muzicii în învățămîntul, elementar. Caci mai mult ca a oricărui alt obiect de studiu, **predarea muzicii în școala primară trebuie să țină seamă de condițiile psihologice specifice ale copilului român, de ambianța etică, estetică, recum și de imperativul etnic și național românesc. Cartea de muzică a puiului de român trebuie să derive din atmosfera de viață a cântecului popular românesc și, prin „ome la” propriile firii românești, cuprinsă în cântecule și jocurile poporului, să urmărească necurmat realizarea idealului educativ al spiritualității românești.**

Iată concepțiile fundamentale dela care trebuie să se pornească la întocmirea cărții de muzică pentru copii.

Didactica? Metodica?— Din aceleași concepții trebuie să izvoască.

Problema frecvenței

Aceasta e o problemă ce s'a discutat foarte mult și nu s'a ajuns încă la un rezultat eficace. Mulți discută, dar nu pune nimeni punctul pe „i”. Am găsit în ziarul „Curentul” o statistică școlară din județul Dorohoi. Am văzut că frecvența este de 50%. elevi ce urmează școala primară. Cam regretabilă statistică, dar adevărată ! Și noi primim zilnic ordine să mărim frecvența ! Toți învățătorii ce urmează a se prezenta la examenul de definitivat, prezintă și un tablou de elevii frecvenți la clasele la care predau. Inspectorii, cînd vin în inspecție, cer cunoștințe dela elevi ; ei nu vor să știe că de multe ori n'ai cui să predai.

Nu vrea nimeni să cunoască munca învățătorului de a face pe țaran să-și trimită copiii la școală. Sunt învățator cu câțiva ani vechime și asupra acestei probleme meditez de cînd am intrat în învățămînt. Am încercat de a spori frecvența pe toate căile și astăzi am ajuns la concluzia că amenzi trebuie să se aplice. Să se aplice amenzi numai acelor recalitrânți, ținându-se seamă și de starea materială a omului. Zic să se aplice amenzi, căci țaranului nostru trebuie să i faci bine și cu sila. Legea spune clar : „Cine nu trimite copilul la școală va fi amendat”. Bine ar fi fost ca amenzi să nu fie aplicate de învățator.

Învățătorului i se cere de a menține o armonie între școală și familie și cu amenda se pierde această armonie. Dar și cu felul cum se aplică această lege astăzi, învățătorul pierde și mai mult. Pentru acel ce nu-și trimite copiii la școală, învățătorul întocmește lista de amenzi și o înaintează percepteurului spre încasare. Dar mare lfi este surpriza cînd, după cîtva timp te trezești cu o cerere a cetățenilor în care învățătorul e descris în culorile cele mai negre și cu avizul d-lui Inspector unde specifică : amenda se suspendă. De acum încep zile triste pentru bietul învățator. Toți locuitorii din sat rîd de tine, nu te mai respectă, caci n'al cuvînt și nici demnitate. Iși trimite copilul la școală cine vrea și cînd vrea. Sunt multe autorități care demoralizează pe țarani. Intervenții poli-

tice ca în lumea mare a afacerilor politicianiste, fac ca badea Gheorghe, bun prieten de partid cu d-l Prefect și deci și cu d-l Revizor, să nu plătească amenda de frecvență fiindcă e om „al nostru”. S'a strigat de atîtea ori, politica afara din școală și nu s'a auzit !

Ne amestecîndu-se politica în școală, lucrurile ar merge mai bine și rezultatele ar fi mai bune ca cele de pînă acum.

Se cere să ne facem datoria noi învățătorii ? Noi suntem întotdeauna prezenți la datorie, sacrificîndu-ne și viața pentru școală. Însă nu înțelegem de a ni se știrbi din demnitatea noastră prin efectele dezastruase ale politicii de partid, ce se abate asupra școlael.

Datoria ne-o facem cu sacrificiul vieții, dar să ne amintim și de vorbele generalului Drăgalina: Vreau sacrificiu dela soldat și pînă la general.

Noi nu punem amendă din invidiei sau chestii personale, cum suntem acuzați, ci pur și simplu pentru întreținerea culturii acestui popor. Rugăm deci pe autoritățile noastre să ne scape de aceste nemulțumiri ce le pregătesc învățătorilor prin avizul pus pe o cerere ticluită de cine știe ce om străin de interesele acestei școli românești.

Am citit și eu o cerere ticluită se zice de un domn avocat unde învățătorul e acuzat de multe lucruri neadevărate. Am spicuit un fragment din acea cerere : „D-lui Director nu-i pasă că suntem săraci, ci vrea să ne ia și bruma de pîne ce mai avem”. Pe o asemenea cerere a fost pus avizul unui domn Inspector ca amenda să se suspende.

Dar acum ne întrebăm : există vre-un coleg care să aplice amenzi unor oameni așa de săraci ?

Răspundem cu un hotărât : Nu ! și iarăși nu ! Eu cunosc oameni foarte înstăriți care posedă 10 ha. de pământ și umblă cu asemenea cereri.

Și atunci oare d-nii Inspectori să mai poată avizul pe aceste cereri ?

Pentru culturalizarea întregii populații e nevoie de aplicarea amenzilor. Vlad Bejenariu

(Din „Revista școlii” — Botoșani)

COPILUL ȘI VORBIREA *)

de Henri Delacroix

1) Identitatea lingvistică și copilul

Tot ceiace-l înconjoară pe noul născut este un grupușor de persoane. El îl înmulțumește, adică înlesnește ceiace-l trebuie și ceiace ajută efortului său în a se cuceri pe sine comparîndu-se cu altul. Iși propune și își impune progresiv tot sistemul de reguli și instituții pe care se află așezată temelia vieții sociale. Limba este prima dintre ele, aceia care condiționează și le suportă pe toate celelalte. Auzindu-i vorbind pe părinții sai, înțelegînd ceiace ei îl vorbesc, copilul încearcă să vorbească la fel ca ei. Din dorințele sale face ordine sau rugă-

minți cu ajutorul semnelor ; cu ajutorul semnelor se vede siluit să prefacă dorințele sale în ordine. El merge dela expresiunea de sine la comunicarea cu altul, și dacă el se exprimă și comunică, aceasta o face fiindcă — admite valoarea semnelor, jocul simboalelor, lumea faptelor mintale.

Achizițiunea limbajului este un caz particular dintr'o problemă mai generală : formațiunea și evoluția personalității în stînul societății. Două forțe sunt puse în concurență : un mediu social, o putere de asimilație și de invenție.

Aceasta fiindcă limbajul la copil este o dezvoltare prematură ; el primește identitatea lingvistică

nu ca o limbă ci ca o invitație la comunicare. Aceasta pentru că limbajul nu vine decît la vremea sa ; el presupune un oarecare nivel de dezvoltare, o anumită bogăție de viață interioară, un anumit elan de inițiativă și aventură. O instituție, pentru a se menține și a se impune, presupune, dincolo de jocul tradiției, al prestigiului și al constrîngerii, acțiunea mai mult sau mai puțin explicită a motivelor cari o constituiesc. La achizițiunea limbajului se recunoaște fără multă greutate desfășurarea forțelor cari au dus la constituirea limbajului.

Bine înțeles, dacă copilul ar fi luat dela început piesă cu piesă faptele societății de obîrșite, n'ar fi ajuns decît la rezultate elementare și sterpe. Ce de limbi sărace inventate de copii ! Și ce limbă

bogată încolțește din mijlocul lor ! Și cu toate acestea nu trebuie să fie prea prețuită această putere de invențiune care, fără imitarea limbii adulților, n'ar da nici un rezultat. Nu trebuie să se uite că societatea îl oprește în dezvoltarea sa și-l abate pe alte cărări. La ce bun să se mai inventeze ceiace există deja ?

Copilul se scaldă în limbaj și, ca de obicei, tot ceiace este în jurul său îl invită să vorbească. El provoacă și-l face să se încreadă în timidele sale încercări. „Ar putea vreodată copilul să vorbească dacă n'ar găsi acest credit fără margini care dă un înțeles totului ?

Constituția sa îl predispune la vorbă. El ia parte la cîștigarea limbajului cu bogăția sa fonetică inițială și cu lumea sa internă ;

* L'enfant et le langage, par Henri Delacroix — Felix Alcan — Paris — 1934.

Copilul și desenul

Una dintre manifestările firești ale copilului este și desenul. Știm că de la vârsta cea mai fragedă, copiii fac pe hîrtie fel de fel de semne. Să n'așteptăm deci ca un copil să fure hîrtia și creionul pentru a mișgăli (pentru noi, mișgălitură; iar pentru ei, desen) ci trebuie să-i exercităm, să-i întrebăm întotdeauna asupra celor au de lucrat; să-i interesăm, sugerîndu-le fel de fel de idei.

Copilul, vine la grădiniță, c'îm imbold de a ști, de ași descărca energia într'un fel. Iar noi, care pătrundem în cele mai doșnice ascunzîșuri sufletești ale copilului, să căutăm a răspunde pe cît putem necesităților lor.

Pășind pragul școlii, miclele vîstare, sunt nerăbdătoare să vadă școala și pe doamna; dar mai presus de orice, să deseneze și să coloreze în fel de fel de chipuri. De acest fel de desen se ocupă d-l Marin Biciulescu în revista „Școala și familia de mîine” cît și în lucrarea „Desenul și modelajul la copii”.

Citind lucrările d-lui Biciulescu am căutat să mă conving personal, prin experiențe proprii, facute cu școlarii mei. Înlocuind tablitele prin calețele patrate, confecționate din hîrtie albă, am isbit să observ din zi în zi progresul micușilor copii. În felul acesta se poate constata progresul unui copil la desen.

Procedînd în felul acesta am putut constata că sub mîna tremurîndă a micului copilăș creionul a desenat oameni din ovale și liniuțe, cu detalii (ochi, gură, nas) neglijînd lucruri elementare.

Încetul cu încetul copiii au început a reda desene mai complete ca reprezentare grafică; ba au redat figuri omenești în profil, în faze de tranziție, de ex.: cap în profil, cu doi ochi și două urechi; corp în față; calăreț privit din față sau din profil, cu amîndouă mîinile și picioarele.

În toate reprezentările lor se constată o lipsă completă de proporționalitate, de ex.: masă mai mare decît casa; cap mai mare decît corpul; căciula sub care încap doi oameni desenați. Se mai

constată în desenele copiilor mici transparența corpurilor opace, adică dacă le dăm să deseneze casa văzută pe dinafară ei fac și mesele, și scaunele, etc.

Unii copii încep să redea în desenele lor chiar mișcările flințelor; dar în mod foarte vag. Datoria noastră este de a-i scoate din acest impas. Cum putem face acest lucru? Observîndu-le desenele și atrăgîndu-le totdeauna atenția asupra deseneurilor, asupra lipsurilor ce le observăm; trezindu-le spiritul de observare prin compararea deseneurilor cu realitatea. Aceste lucruri să le facem sub formă de jocuri distractive și folositoare. Să căutăm a sugera ideile, fără a le impune.

În ce privește coloratul deseneurilor e bine ca la început să-i lăsăm să întrebuițeze culorile după voie; iar mai firziu prin desenele model și după natură să căutăm să-i apropiem de realitate, să-i facem să gîndească și să asocieze cunoștințele. Să le dăm întotdeauna schițe de ale noastre pe tablă, din orice lecție sau povestire, fie memorizare, ex. sensoriale, cînt, etc., deoarece în felul acesta tindem sigur la îmbunătățirea tipurilor de reprezentare grafică în desenele libere.

Întregînd orice lecție prin desen punem pe copii, în mod indirect, pe drumul progresului, dezvoltîndu-le, tot odată, pe lîngă dexteritate și gustul estetic, facultățile intelectuale.

Cunoscînd marea importanță a desenului suntem datorii de a-l practica, în orice fel, potrivit vârstei copiilor. Astfel putem preda desenul liber care duce spre perfecționarea dexterității de a desena, dezvoltînd tot odată și sufletul copilului; desen după model prin care se imprimă noțiunile și se înlătură ariditatea învățămîntului, se strînge fantezia care rătăcește în depărtări inexistente.

În rezumat: prin desen se formează spiritul de observație, gustul estetic și artistic, ideile de realitate, se corectează greșelile și se îmbunătățește reprezentarea grafică.

E bine să practicăm și dese-

la vîrsta cînd începe să-și stăpînească corpul și să-și adapteze mișcările la obiectele ce-l înconjoară. Încearcă să meargă, să prindă, să manipuleze; în același timp relațiile sale cu societatea se întind, se afirmă, se complică. Se silește să devie un subiect în sinul unui univers și o persoană într-o societate.

Modelînd puțin cîte puțin cîrpițul său, gîngureala sa, decupează figuri articulatorii și sonore ce se aseamănă cu cele ce-l aud urechile. El montează cu mari sforțări o mașină fonetică, instrumentul cu care este chemat să cînte. Poate fi altceva în gînguritul sau decît cîntul, un efort spre limbaj? Desigur, în acrobatiile sale fonetice îndreptate printr-o grijă a imitației.

Grije care comandă interesul

lingvistic și orientarea spre inteligibilitate. Fără mersul spre idee, fără orientarea ideii, acest gîngurit n'ar ajunge departe; ca și papagalul cîteva cuvinte: aceasta ar fi tot. Din contra, face gamele sale pentru a învăța să cînte și pînă în momentul cînd el va ști să cînte. Mai înainte de a scoate sunete corecte, el prezintă valoarea instrumentului ce-l încearcă.

Două funcțiuni, una periferică, cealaltă centrală, converg spre această năzuință; cu adevărat, acestea sunt două înfățișări ale aceleiași funcțiuni. Într'un sens și sub unul din aspectele sale, funcțiunea fonetică este independentă de limbaj: cimpanzeul are ca și omul un excelent aparat fonator, dar cu el nu face mare lucru. Într'alt sens ea este instrumentul și simbolul limbajului; puterea sa de a construi la infînt figuri auditivo-

CRONICA LITERARA

Ion Ghica (1816-1897). Au trecut 4 decenii de la trecerea într'ale veșniciei a lui Ion Ghica. A studiat ingineria la Paris. Întors în țară a ocupat diverse funcțiuni importante ca: profesor la Academia M. haileană din Iași; guvernator al Turciei în insula Samos; ministru, ministru plenipotențiar la Londra, prim ministru, director general al teatrelor și președinte al Academiei Române. A făcut parte dintre conducătorii revistei „Ropășirea” alături de Kogălniceanu și Alexandri. Deasemenea, a fost unul dintre factorii de seamă ai revoluției de la 1848.

Considerat ca neîntrecut povestitor, I. Ghica, a lăsat într'adevăr o însemnată lucrare literară sub formă de scrisori intitulată „Scrisori către Vasile Alexandri”, care prezintă și o însemnată valoare istorică, culturală și economică. Alte lucrări ale sale sunt: „Convorbiri economice” (2 vol.) și „Amintiri din pribegia după 1848”.

B. P. Hașdeu (1836-1907). S'au împlinit anul acesta 30 de ani de la moartea autodidactului B. P. Hașdeu. A ilustrat o multitudine de activități naționale. S'a remarcat ca: ofițer în armata rusă, magistrat, bibliotecar și profesor la Iași, director general al Arhivelor statului din București, profesor universitar de filologie comparată. A fost membru al Academiei Române cît și al altor academii străine.

Poet, istoric, filolog, redactor

rîul după natură, căci prin înfățișarea naturală a obiectului, copilul observă, judecă (forma, așezarea) și-și îndepărtează singur erorile făcute în desenele precedente. Prin desen copilul își afirmă personalitatea.

Origine a practicat la școala sa toate felurile de desen a ajuns la convingerea, că: progresul intelectual se resimte îndată ce exteriorizarea grafică a copiilor marchează o evoluție spre o reprezentare vizuală cît mai exactă și perfectă pentru vîrsta lor.

Guța N. S. Brăila

de reviste, umorist, Hașdeu a lăsat opere de seamă. În literatură a lăsat romanul „Ursita”, nuvelele intitulate „Micuța”; drama istorică „Răsvan și Vidra”; comediele „Domnița Rosandra” și „Trei Crai de la Răsărit”. În domeniul istoriei au rămas de la el operele: „Ion Vodă cel Cumplit”, „Arhiva istorică a României” (4 vol.) și „Istoria critică a Românilor”. Ca filolog a publicat: „Cuvente den bătrîni” (3 tomuri), „Etymologicum Magnum Romaniae” (dicționarul limbii române). Hașdeu a scris aproape de bătrînețe și cîteva lucrări spiritiste: „Sic cogito” și „Dumnezeu”.

Hașdeu a fost o personalitate reprezentativă în a doua jumătate a secolului trecut pentru care motiv literatură, istoria, filologia și Academia Română i-au rezervat cîte o pagină binemeritată.

Costache Conachi (1777-1849). Astăzi, în mijlocul preocupărilor atât de multiple cine își mai aduce aminte că au trecut 260 de ani de la nașterea lui Costache Canachi. A trăit în timpul cînd literatura noastră era în formație.

Fiu de boer s'a bucurat de o cultură aleasă și a jucat un rol de seamă în viața politică. A fost membru în comisiunea care a redactat regulamentul organic. Ocupațiunea sa cea mai de seamă a fost ingineria. A scris poezii care s'au publicat sub titlul „Poezii, alcături, tîlmăciri” și „Scrisoare către Veniamin Costache”, în care spune că este necesară sporirea numărului învățătorilor în țara noastră.

Grigore Alexandrescu (1812-1885). Fie-ne îngăduit să pomenim și numele lui Grigore Alexandrescu, prietenul lui I. Ghica, la un veac și un sfert de la nașterea sa.

Alexandrescu a fost unul dintre poeții de seamă care a ilustrat prima cît și a doua jumătate a secolului XIX-lea. A debutat, aproape cu succes deplin, în toate ramurile de poezie; iar în proză

(Urmare în pag. IV-a)

motorii înflînite, simbolizează și ajută funcțiunea de decupare a noțiunilor și ajustare a relațiilor în care consistă inteligența. Funcțiunea elementară nu la sensul și valoarea sa decît renunțînd la ea însăși, subordonîndu-se funcțiunii superioare.

Cele două trepte extreme ale acestei mari funcțiuni se suportă și converg fără voie spre discordanța inițială; căci copilul repetă mult fără să înțeleagă și înțelege mult fără să repete.

El este propriul său învățător și elevul adultului. Limba pe care adulții o vorbesc între ei, lui îi parvine prea adesea cu un caracter abrupt și deconcertant. Constituită după „micul său limbaj” ea îi parvine încălțea mai familiară și mai aproape de priceperea sa. Mama, doica, vorbesc copilului un fel de jargon (săbir) care ține

seama de predilecțiile sale lingvistice și de lipsa mijloacelor sale de înțelegere. Îl ajută în felul acesta dar îl și stînjenește. Va veni un moment cînd va trebui să vorbească adevărata limbă, aceea care se cuvine să o vorbească.

Adultul vine spre copil cu un fel de vorbire ce ar fi venit din partea celuilalt, iar cu un alt fel ce trece dincolo de priceperea acestuia. Este legea tuturor jargonurilor. Europeanul și indigenul se înțeleg într'o englezească, spaniolă, franțuzească săracă și mutilată în vocabularul și gramatica lor. Astfel colaborează neputința interiorului cu condescendența superiorului. Se fabrică un minimum, un substituit al limbii. În celălalt privește pe copil, mama sau doica fac la fel.

Traducere de
Cristion Constantinescu
Kili-Kadi

(Ve urma)

Cronica literară

(Continuare din pag. III-a)

prea puțin. Astfel a scris poezii erotice (Așteptarea ș. a.); poezii religioase (Rugăciune, Candela); elegii (Umbra lui Mircea la Cozia Mormintele la Drăgășani, ș. a.); poezii filosofice (Anul 1840); balade (Cîinele soldatului, Ucigașul fără voie); fabule în număr de 40 (Cîinele și cățelul, Lupul moralist, Toporul și pădurea, Boul și vițelul etc.); satire și epistole (O profesiune de credință, Satira duhului meu, Epistolă logofătului Vacărescu). În fabula Alexandrescu a rămas neîntrecut pînă astăzi; iar în elegiile sale evocă și slăvește trecutul.

În ceiace privește atitudinea politică a fost naționalist prin excelență. Se ignora pe sine cînd era vorba de progresul nației, pentru care motiv cît și pentru meritul său poetic a rămas neperitor în istoria literelor românești.

*

Gheorghe Bariț (1812—1893). Luptător însemnat pentru triumful cauzei naționale din Ardeal. Bariț s'a născut acum 125 de ani. O amintire și pentru el cu prilejul acesta credem că e binevenită.

Intemeietorul presei din Ardeal, Bariț are marele merit că a publicat o mulțime de articole în „Gazeta de Transilvania”, cel mai serios organ de publicitate, românesc, din Ardeal și a condus această revistă în direcție pur naționalistă.

*

Timotei Cipariu (1805-1877). De 60 de ori s'au scuturat salcîmii peste mormîntul lui Cipariu, fanaticul latinist, care a avut un rol extrem de important în viața românilor ardeleni

El este acela care a introdus principiul etimologic și a scris o gramatică în două volume, la cererea Academiei. În 1858 a publicat o lucrare „Crestomație sau analecte literare”; iar între 1867-1870 „Arhivul pentru filologie și istorie”. Intrucît a pus bazele studiului filologiei e socotit pe drept părintele filologiei române.

Săracu Gealapu

— Spovedania unui păcătos —

este o minunată scriere literară-religioasă, datorită penei neîntrecute a laureatului Academiei Române,

D-1

MIHAIL LUNGIANU

E o datorie pentru orice creștin și în deosebi pentru preoți să citească această lucrare.

Costă 15 lei. — Se acordă 20% o rabat. — Se poate comanda la Editura „Cultura Românească”, str. Pitagora 18 București, sau la autor,

Principatele Unite 2 București.

DIN ȚARA LUI ALB ÎMPĂRAT

Basme pentru toate vârstele de Mihail Lungianu laureat al Academiei Române. Editura „Cugetarea” 272 pag. lei 55.

Țara lui „Alb Împărat” e nesfârșită împărăție a fanteziei poporului nostru. Basmul românesc nu e lumea de umbre și de neguri a unor minți chinuite de închipuirii, bântuite de monștri și demonism. El e realitatea idealizată, viața cucerită prin vitejie, prin jertfa și prin bunătate. În poveștile noastre, totdeauna virtutea birue și fapta bună își găsește răsplata. Vrajile cad și se desfac, soarta e întoarsă din cale, răul calcat în picioare.

Făt frumos înviază din moartea vremelnică, în care-l cufundă vrajmașii, se întoarce iarăși la lumina nemuritoare, se freacă la ochi, spunând simplu: „Tii! că lung somn mai dormii”

Experiența poporului nostru, lunga lui răbdare și așteptare, i-au dovedit temeinic, că orice înfrângere pe lumea aceasta e ca un semn din care te scoli. Credința în dreptate și'n adevăr, hărnicia simplitatea și nădejdea în Dumnezeu sunt buzduganul fermecat și calul cu 12 aripi cari l-au scos, ca pe Făt frumos din toate primejdiiile, ca să-l aducă pe tărâmul celalalt. A cest tărâm scipește în fiecare dintre basmele noastre unde idealul e rîndulala firească și sensul unic al vieții. Din această suavă închipuire, devenită puternică realitate, creatoare de virtuți prin suferință și idealizatoare prin curaj și prin biruință finală, și-a spicuit d. Mihail Lungianu o seamă de povești în volumul „Din țara lui Alb Împărat” măestrît încheiate și într'o limbă limpede și scilpitoare ca o apă de izvor.

Dr. V. Voiculescu
(Radio-difuziune, 2 Februarie 1937, ora 18)

CĂRȚI

CĂRȚI DE CANTECE PENTRU COPII
de G. Breazul și N. Saxu.

În editura „Scrișul Românesc” din Craiova, s'au tipărit cărți de cîntece pentru copiii de cl. I, II, III, IV primară, lucrute de d-l G. Breazul și N. Saxu. Fiecare, dintre carticelele acestea, cuprind cîntece frumoase pentru copii, bine alese și bine împărțite pe clase.

Tipărite în condițiuni tehnice și metodice, ireproșabile, carticelele d-lor Breazul și Saxu vor împlini un mare gol în predarea cîntului în școala primară.

Autorii merită toate laudele, pentru aceste comori pe care le dăruiesc învățătorilor și școlariilor. Le recomandăm cu toată înțelegerea, colegilor.

Fiecare carticică, pentru orice clasă, costă 30 lei.

Sbuclumare—Versuri—de Nanu Viorescu.

În timpurile acestea, cînd iliteratura și poezia se află la răspintie, răsare, de ici de colo, cite o scînteie, care se profilează în licăriri de lumină adevărată. Să credem că o scînteie de acestea se află în d-l Nanu Viorescu,

care ne prezintă încercări de versuri, în cea mai mare parte reușite, în volumul „SBUCIU-MARE”.

Dacă d-l Viorescu va reuși să desbrace versurile de sentimentalismul, prea frecvent, va prezenta poezii desăvîrșite.

În tot cazul, încercările d-lui Viorescu merită laude.

Recomandăm volumul de versuri „SBUCIUMARE”, cetitorilor noștri.

*

Important pentru examenul de definitivare și înaintare

Suntem informați că noua lucrare a d-lui Marin Biciulescu, „REFORME ȘI CURENTE NOI ÎN ȘCOALELE DIN APUS” va fi pusă în discuția cercurilor culturale din județul nostru. Este o alegere cît se poate de fericită. Cunoscînd că lucrarea de mai sus trece printre cele mai însemnate publicații de pedagogie practică, apărute în ultimul timp, o recomandăm colegilor cu toată căldura.

Colegii care doresc s'o procure sunt rugați să ne anunțe printr'o carte poștală, spre a o comanda dela autor.

REVISTE...

A apărut numărul de 1 Decembrie al revistei „Sănătatea”, închinat „Lunei Milei și a Bunătății”, evidențînd în ilustrațiuni și text rostul „Lunei Milei”.

Sumarul bogat și excepțional de îngrijit cuprinde numeroase colaborări ale celor mai alese condee, la numeroasele rubrici: „Sănătatea Socială”, „Sănătatea Tinerilor”, „Sănătatea Sexuală”, „Sănătatea Satelor”, „Sănătatea Femeilor”, „Sănătatea Copiilor”, etc.

Din cuprins notăm în fugă câteva titluri: Pericolul onanismului. Mamele de mîne. Cum trăiește copilul de țaran. Cum să ferim copiii de nervozitate. Combaterea bolilor ereditare. Dalacul. Flebita. Vindecarea ulcerului stomacal de dr. I. M. Marcu. Remarcăm studiul extrem de interesant semnat de General dr. Al. Papiu referitor la „Profilaxia boalelor contagioase în școli”. Adenopatia traheo-bronșică la copii de dr. M. S. Nancy, etc., etc.

Nenumărate sfaturi practice, rețete igienice, îndrumări sanitare cum și o frumoasă rubrică literară fac ca acest număr să fie folositor oricui, de neîmpins din nici o casă.

Un exemplar de 48 pagini elegant tipărit și ilustrat 20 lei.

Redacția: „Sănătatea”, str. Triumfului, 7 — București V.

Cugetare

Datorie, cuvînt demn, care nu poartă în sine nimic lingușitor, ci care cere supunere, dar nu amenință, ceea ce ar provoca aversiunea și ar speria firea, pentru a influența voința; fixezi numai o lege, care este acceptată chiar și de fire, și care fără voie își dobîndește respectul (chiar dacă nu este urmată), în fața căruia amuțesc toate înclinațiile, chiar dacă i se împotrivesc într'ascuns.

Kant

Dela redacție

D-nele și d-nii colegi, care ne trimit articole pentru publicat, sunt rugați să scrie pe o singură pagină a hîrtiei.

*

Colaboratorii sunt rugați să ne trimită articole cît mai scurte, întrucît spațiul gazetei este prea mic. Orice articol să nu treacă de 4—5 pagini de calet. Articolele lungi pot fi împărțite în capitole sau fragmente, care se vor publica succesiv.

*

D-lui Cristion Constantinescu, învățător Kili-Kadi.

Traducerea bună. S'a publicat în numărul aceasta. Așteptăm studiile promise în scrisoarea d-v, pentru care vă mulțumim anticipat.

NU VĂ PIERDEȚI TIMPUL?

căutând în ziare și reviste articolele cari pomenesc numele dvs. sau tratând problemele cari vă interesează, căci o instituție special creată și bine organizată pentru aceasta poate face acest lucru mai bine și mai estin ca d-vs.

„SERVICIUL GAZETELOR”

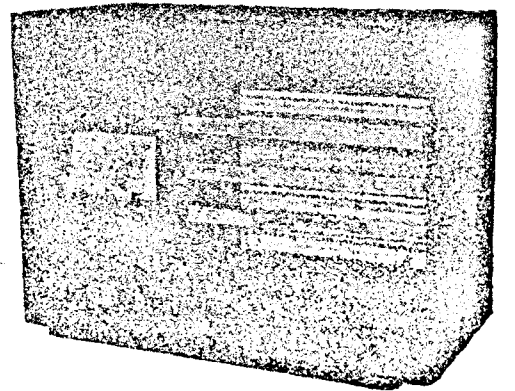
Agencie internațională de presă și publicitate

Director: EMIL SAMOILĂ
București, str. Sf. Constantin 24
Telefon 3-16-15

urmărește tot ce se publică în cele circa 1400 publicații din România, iar prin intermediul celor 102 agenții similare din străinătate, tot ce se scrie în presa din toată lumea și procură

tăeturi de presă asupra oricărei personalități sau subiect.

Cereți telefonic sau în scris prospecte lămuritoare sau o probă gratuită de o săptămână, indicînd subiectul care vă interesează.

HERALD RADIO

Aparatul Ideal pentru țară
CLAR, SELECTIV, PUTERNIC

în 12 rate lunare

Lei 5000 lei

Emil Capriș

Bazargic str. Carol 41

Copiii învața bunătatea dela natură iar răutatea dela oameni.
N. Iorga

*

A educa e mai greu decît a studia, de acela sunt puținii educatori în mulțimea de învățați.

V. Conta